

Arrest

nr. 307 984 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2023 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 december 2023.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat T. TASDEMIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die de Noord-Macedonische nationaliteit heeft, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Het CGVS verklaarde haar eerste verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond omdat haar algemene geloofwaardigheid in het gedrang was, de geloofwaardigheid van de herhaalde aanrandingen door haar broer en van haar relatie en problemen met M. ernstig op de helling stond, er in Noord-Macedonië afdoende nationale bescherming voorhanden is in het geval van werkelijke problemen met derden, alsook omdat haar gebrek aan onderkomen, haar wens om ook haar kinderen naar België te laten overkomen en haar medische problemen, motieven betreffen die geen verband houden met de criteria uit de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 264 954 van 6 december 2021.

Het CGVS nam een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in het kader van haar tweede verzoek. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 287 587 van 14 april 2023.

In het kader van haar huidig, derde verzoek herhaalt verzoekster haar problemen met M. en haar broer, en het overlijden van haar oom die haar hielp, waardoor zij niemand meer heeft bij wie zij terecht kan. Zij voegt toe dat zij in 2016 ontvoerd werd door M.. Als nieuwe stukken legt zij een originele overlijdensakte van haar oom neer en een attest van het departement van criminele zaken te Prilep in antwoord op een verzoek door haar ingediend op 12 juni 2023 waarin bevestigd wordt dat zij in april 2016 ontvoerd werd door M. en zijn handlangers. Zij is tevens in het bezit van haar Macedonische identiteitskaart en haar paspoort, die zij evenwel reeds bij haar eerste verzoek neerlegde.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zij zich zo goed als volledig beperkt tot een loutere verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden reeds heeft uiteengezet en die reeds door de asielinstanties beoordeeld werden, met name de problemen met haar broer en M., en haar gebrek aan onderkomen en hulpnetwerk sedert het overlijden van haar oom. Van dit laatste legt zij ditmaal een originele overlijdensakte voor. Echter werpt dit bijkomend stuk geen ander licht op de bevinding van de Raad bij haar tweede verzoek dat zij, gezien de ongeloofwaardigheid van haar problemen met haar broer, wel degelijk bij haar moeder terecht zou kunnen, dat zij heel wat zelfredzaamheid aan de dag legt en dat haar vermeende gebrek aan verblijfplaats een motief van louter socio-economische aard betreft.

(ii) aan de ontvoering door M. in 2016, waarvan zij ter staving een politiedocument neerlegt, geen enkel geloof kan gehecht worden. Niet alleen bracht zij het nooit eerder ter sprake, noch bij haar eerste, noch bij haar tweede verzoek, ofschoon zij daartoe herhaaldelijk de kans toe had. Enerzijds beweert zij dat zij niet goed weet of zij dit eerder heeft verteld omdat zij zich mentaal erg slecht voelde bij haar twee vorige verzoeken; anderzijds verklaart zij dat zij er zeker iets van gezegd heeft, maar dat zij niet weet of de tolk het toen goed vertaald heeft, wat twee duidelijk verschillende vergoelijkende verklaringen betreffen, die de ongeloofwaardigheid van dit bijkomend feit alleen nog maar extra in de verf zetten. Hoe dan ook heeft dit bijkomend feit betrekking op het asielrelaas dat zij in het kader van haar vorige verzoeken reeds heeft uiteengezet. Er moet worden beklemtoond dat de door haar toen reeds aangebrachte problemen met M. ongeloofwaardig bevonden werden door het CGVS, wat vervolgens ook door de Raad werd bevestigd. Het gegeven dat zij naar aanleiding van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig aansluiten bij een relaas dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid.

(iii) aan het politiedocument voorts geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Dergelijke stukken zijn slechts bewijskrachtig indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Daarnaast beweerde zij bij haar eerste verzoek op het CGVS dat zij nooit klacht tegen M. heeft ingediend bij de politie, wat dan weer niet strookt met het feit dat zij nu plotsklaps een politiedocument zou kunnen neerleggen waarin de ontvoering door M. wordt bevestigd.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen

aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekster gaat in haar verzoekschrift immers niet of nauwelijks (concreet) in op de concrete motieven in de bestreden beslissing, doch zij beperkt zich daarentegen louter tot het kort herhalen van en volharden in haar relaas, het verwijzen naar voorgelegde documenten tijdens haar huidig en vorig verzoek, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter de motieven in de bestreden beslissing geenszins weerlegt of ontkracht.

7. Verzoekster heeft aan haar verzoekschrift een politiedocument en een psychologisch attest gevoegd. De Raad merkt op dat deze stukken zich reeds bevinden in het administratief dossier. Het politiedocument heeft zij tijdens haar huidig verzoek reeds neergelegd op de DVZ. Het psychologisch attest heeft zij tijdens haar vorig verzoek reeds voorgelegd en werd toen beoordeeld door de asielinstanties.

8. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 februari 2024 staat het volgende vermeld:

"Verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift om gehoord te worden in Macedonisch of Turks. Ze geeft aan beter Turks te spreken. Tolk 1746 legt de eed af en tolkt Turks.

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

Verzoekende partij legt een aanvullende nota neer. Ze legt uit waarom ze nood heeft aan internationale bescherming (ze herhaalt kort haar feitenrelaas) en waarom het moeilijk was om stavingstukken van haar asielrelaas te verzamelen."

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij 4 stukken voegt.

4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door ter terechtzitting louter reeds eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft de verzoekende partij hiertoe manifest in gebreke.

Met haar betoog in de aanvullende nota slaagt de verzoekende partij er evenmin in concrete en dienstige argumenten aan te reiken die een ander licht werpen op de gronden van voormelde beschikking. Hierin wordt onder punt 4 geduid dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gemotiveerd om welke redenen de verzoekende partij er niet in slaagt nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

In haar aanvullende nota verwijst verzoekster wederom naar de reeds aangehaalde asielmotieven waarbij zij opnieuw negeert dat deze in het verleden reeds werden beoordeeld. Zoals toegelicht in voormelde beschikking, werden de door haar reeds aangebrachte problemen met M. ongeloofwaardig bevonden door de verwerende partij en werden de beroepen die zij bij de Raad heeft ingediend verworpen. De verzoekende partij zet thans uiteen dat zij steeds hetzelfde verhaal naar voren bracht bij haar asiel-aanvragen, maar dat de verhoren werden afgenomen door een andere personen die een andere aanpak hadden waardoor het misschien overkomt alsof zij bij één van de verhoren een meer diepgaand verhaal heeft verteld dan bij het andere. In de mate dat de verzoekende doelt op de vaststelling dat aan de beweerde ontvoering door M. in 2016 geen enkel geloof kan worden gehecht, onderneemt zij met haar betoog andermaal een verschoningspoging voor de pertinente bevinding dat zij deze gebeurtenis nooit eerder ter sprake bracht en derhalve noch bij haar eerste, noch bij haar tweede verzoek ofschoon zij daartoe herhaaldelijk de mogelijkheid had. In voormelde beschikking werd met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing reeds vastgesteld dat zij twee van elkaar verschillende vergoelijkende verklaringen aflegt, wat de ongeloofwaardigheid van dit bijkomend feit alleen nog maar extra in de verf zet. Door in haar aanvullende nota hier een derde verklaring aan toe te voegen, doet zij hier nog een schepje bovenop. Dat zij door andere personen zou zijn gehoord, doet overigens niets af aan de redelijke verwachting dat de verzoeker om internationale bescherming alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas vermeldt, wat de verzoekende partij dus naliet. Hoe dan ook geldt voor haar betoog in de aanvullende nota evenzeer dat dit een louter bijkomende verklaring betreft die volledig in het verlengde ligt van haar relaas dat reeds op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Ook waar de verzoekende partij in haar aanvullende nota wederom opnieuw verwijst naar een officiële verklaring van de politie in Prilep (Noord-Macedonië), die zij tevens opnieuw neerlegt als stuk, en hieraan toevoegt dat zij in 2016 een klacht indiende ten aanzien van M. over de feiten die zij met hem heeft meegemaakt in Noord-Macedonië, met name dat zij door hem werd ontvoerd, gaat de verzoekende partij voorbij aan de pertinente vaststellingen hierover in punt 4 van de beschikking. Zo strookt het plots neerleggen van een politiedocument niet verzoeksters bewering in het kader van haar eerste verzoek dat zij nooit klacht tegen M. heeft ingediend bij de politie; ze bracht dit document ook nooit ter sprake tijdens haar twee vorige beschermingsverzoeken. Volgens dit document zou verzoekster deze gebeurtenis reeds hebben gemeld bij de politie in 2016, hetgeen volledig in tegenspraak is met wat zij eerder voorhield. Ter terechtzitting blijkt verder dat verzoekster niet bekend is met de inhoud van het document. Tevens slaagt zij er ter terechtzitting, wanneer ze daarover wordt bevraagd, niet in om op een coherente wijze uiteen te zetten hoe zij aan deze documenten is geraakt.

Voorts haalt de verzoekende partij in haar aanvullende nota aan dat door hetgeen zij heeft meegemaakt, het voor haar heel moeilijk is om terug te keren. Ook hierover werd echter reeds een standpunt ingenomen. Vastgesteld werd dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, die zij ook thans niet weerlegt, zij wel degelijk bij haar moeder terecht zou kunnen, dat zij heel wat zelfredzaamheid aan de dag legt en dat haar vermeende gebrek aan verblijfplaats een motief van louter socio-economische aard betreft. Thans geeft zij in haar aanvullende nota aan contact te hebben met haar moeder en zus ter plaatse, wat deze bevindingen enkel versterkt. Door opnieuw de overlijdensakte van haar oom bij te voegen, doet zij niet anders denken.

Betreffende het door de verzoekende partij bij haar aanvullende nota gevoegde stuk 4 van "*Ligo*" geeft de verzoekende partij geen verdere toelichting. Het attest betreft hoe dan ook haar situatie in België en is derhalve irrelevant bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Het leven, de integratie en de toekomstplannen van de verzoekende partij in België, waarnaar zij ook in haar aanvullende nota verwijst, houden immers geen verband met een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade in haar land van herkomst, minstens toont zij dit niet in concreto aan. Bijgevolg vormt dit ook geen nieuwe element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Tot slot wijzigt het thans formuleren van algemene verzuchtingen aangaande de bewijsmoeilijkheden niets aan de vaststelling dat andere dan de voorgelegde stukken niet voorliggen en er dus geen rekening mee kan worden gehouden. De verzoekende partij slaagt er also dan ook niet in een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan te reiken dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij in wezen verwijst naar elementen waarop middels voormelde beschikking met verwijzing naar de concrete motieven van de bestreden beslissing werd geantwoord. De verzoekende partij gaat hieraan voorbij. Zij beperkt zich tot het voeren van een herhalend betoog waarin zij reeds aangehaalde elementen herformuleert en hierop verder bouwt zonder in concreto in te gaan op voormelde motieven en gronden, minstens slaagt zij er niet in concrete elementen aan te reiken die hier een ander licht op werpen. Noch ter terechtzitting, noch in haar aanvullende nota brengt de verzoekende partij elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan, noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES